

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2022 roku, znak: ENP/15/053111884, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 lipca 2022 roku, odmówił J. K. przyznania rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach.

Organ rentowy wskazał, iż J. K. na dzień 1 stycznia 2009 roku nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, z kolei udowodniony okres wynosi 14 lat 1 miesiąc i 18 dni po wyłączeniu zwolnień lekarskich.

/decyzja z dnia 8 września 2022 roku – k. 34 załączonych akt rentowych/

W dniu 19 września 2022 roku odwołanie od powyższej decyzji złożył J. K..

J. K. wniósł o uwzględnienie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku w Przędzalni (...) w Ł. oraz okresu zatrudnienia od dnia 2 listopada 1994 roku do dnia 31 marca 1995 roku w Przedsiębiorstwie Handlowo – (...) S.A. z siedzibą w W.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie złożonej w dniu 28 września 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc, jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4-5v/

Na rozprawie w dniu 9 lutego 2023 roku wnioskodawca poparł odwołanie w zakresie wniosku o zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku w Przędzalni (...) w Ł..

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/oświadczenie wnioskodawcy, oświadczenie pełnomocnika organu rentowego – e – protokół z dnia 9 lutego 2023 roku – 00:14:41 i dalej/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. K. urodził się w dniu (...).

/bezsporne/

W okresie od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku wnioskodawca J. K. zatrudniony był w Przędzalni (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konserwatora elektromontera wózków akumulatorowych.

/świadcstwo pracy z dnia 30 kwietnia 1982 roku – k. 7-7v załączonych akt rentowych, umowa o pracę z dnia 7 listopada 1978 roku – k. 11 załączonych akt rentowych/

W wyżej wymienionym okresie powołany zakład pracy produkował przedzę, był to przemysł lekki. Wnioskodawca J. K. pracował na Oddziale (...), fizycznie wykonywał pracę w warsztacie zajmując się wózkami akumulatorowymi. Wózków było około 30, konserwacja odbywała się codziennie. Było 5 pracowników w tym warsztacie.

W ramach konserwacji wnioskodawca naprawiał wózki, ładował akumulatory, ładowanie przeprowadzano za pomocą prostowników. Przy konserwacji akumulatora wnioskodawca dolewał kwas podczas wymiany całego ogniwa, musiał wówczas korzystać z rękawiczek. Praca wnioskodawcy polegała na uzupełnianiu, dolewaniu stężonego kwasu,

wymianie stosów węglowych, styczników (w wózkach). Konserwacja dotyczyła całego wózka m.in. sprowadzała się również do naprawy układu kierowniczego, wymiany opon, naprawy układu elektrycznego.

Kwas był przechowywany w pomieszczeniu do tego przystosowanym, w specjalnej miedzianej wannie. Wymieniony kwas oddawany był do specjalnej komórki, zużyty kwas wylewano do przeznaczonych do tego wiader i poddawano utylizacji.

/zeznania wnioskodawcy J. K. – e – protokół z dnia 9 lutego 2023 roku – 00:02:17 i dalej/

W okresie od dnia 2 kwietnia 1990 roku do dnia 31 października 1995 roku wnioskodawca J. K. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowym i (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromontera urządzeń dźwigowych.

W świadectwie pracy podano, iż wnioskodawca w okresie od dnia 2 listopada 1994 roku do dnia 31 marca 1995 roku korzystał z urlopu bezpłatnego.

W dniu 20 kwietnia 2022 roku ww. zakład wystawił świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym zaświadczył, iż wnioskodawca J. K. w okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości (Wykaz A dział V poz. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku – Dz.U., nr 8, poz. 43 z późn. zm.) na stanowisku elektromontera urządzeń dźwigowych wymienionego w wykazie A dziale V poz. 5 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i (...) z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę (Dziennik Urzędowy Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych nr 3 poz. 6 z dnia 6 grudnia 1983 roku).

W ww. świadectwie wskazano, iż wyżej wymienione stanowisko odpowiada pod względem charakteru wykonywanej pracy oraz rodzaju czynności stanowisku wymienionemu w wykazie A dziale V poz. 5 pkt 1 – monter urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości.

/świadectwo pracy z dnia 2 listopada 1995 roku – k. 14-14v załączonych akt rentowych, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 20 kwietnia 2022 roku – k. 26 załączonych akt rentowych/

W okresie od dnia 7 listopada 1994 roku do dnia 31 marca 1995 roku wnioskodawca J. K. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Handlowo – (...) S.A. z siedzibą w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromontera.

/zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 28 maja 2022 roku – k. 17 załączonych akt rentowych, odpis przechowawczy z dokumentacji o zatrudnieniu – k. 19 załączonych akt rentowych/

W okresie od dnia 22 maja 1996 roku do dnia 30 listopada 2006 roku wnioskodawca J. K. zatrudniony był w (...) S.A. z siedzibą w Ł..

W dniu 26 kwietnia 2022 roku ww. zakład pracy wystawił świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym zaświadczył, iż J. K. w okresie od dnia 22 maja 1996 roku do dnia 30 listopada 2006 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę: przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych (charakter pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku – Dz.U. nr 8, poz. 43) na stanowisku elektromechanika (...) wymienionym w wykazie A dziale II poz. 1 pkt 6 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

W świadectwie podano, iż stanowisko: Elektromechanik (...) w (...) S.A. odpowiada stanowisku: elektromonter aparatury, automatyki i układów pomiarowych kotłów i turbin wymienionemu w Zarządzeniu nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku.

/świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 26 kwietnia 2022 roku – k. 25 załączonych akt rentowych/

Wnioskodawca J. K. posiada udowodniony okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat 1 miesiąc i 18 dni po wyłączeniu zwolnień lekarskich.

/bezsporne/

W dniu 18 lipca 2022 roku wnioskodawca J. K. złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1-3v załączonych akt rentowych/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów, na które składały się dokumentacja załączona do akt przedmiotowej sprawy, jak również znajdująca się w aktach organu rentowego (w tym dokumentacja dotycząca zatrudnienia wnioskodawcy w ww. zakładach pracy), a nadto zeznania skarżącego J. K..

Odwołujący się w złożonych na rozprawie w dniu 9 lutego 2023 roku zeznaniach przedstawił, na czym polegała jego praca w Przędzalni (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konserwatora elektromontera wózków akumulatorowych w okresie od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku. Powyższe zeznania nie pozwoliły jednak na uznanie, iż J. K. w spornym okresie wykonywał prace wymienione w wykazie A, dziale XIV pkt 25 i 13 stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W toku postępowania dowodowego nie ustalono bowiem, iż skarżący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń oraz pracami budowlano-montażowymi i budowlano-remontowymi na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w ww. wykazie A, tudzież w akumulatorowni zajmując się opróżnianiem, oczyszczaniem i wymianą stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią do rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu okazało się ustalenie prawa wnioskodawcy J. K. do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Według art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych /t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 164 z późn. zm./, ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U z 2022 r., poz. 504, 1504 i 2461).

Stosownie do treści art. 2 pkt 5 w/w ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata jest to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabędą prawa do emerytury pomostowej.

W myśl art. 21 ust. 1 w/w ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 7 ww. ustawy, za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wskazane odwołanie do art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pozwala na stosowanie omawianych przepisów łącznie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.).

W świetle § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić /por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, Prok. i Prawo (...)/.

Stosownie do treści § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia, okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2 rozporządzenia, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed Sądem. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków /por. uchwała SN z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, LEX 14635; uchwała SN z 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, LEX 14625/.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym okazał się fakt, iż wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W przedmiotowym postępowaniu wnioskodawca J. K. wnosił o uznanie, iż w okresie od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach w Przędzalni (...) w Ł.. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż w aktach sprawy brak było świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez powołanego pracodawcę.

Świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, o którym mowa w § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie jest dokumentem abstrakcyjnym i musi znajdować oparcie w posiadanej przez zakład pracy dokumentacji, a w konsekwencji może być poprzez te dokumenty weryfikowane /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku, III AUa 466/06, OSA w K. 2007 roku, Nr 3, poz. 8/.

Jednocześnie należy też podkreślić, że przy ustalaniu pracy w szczególnych warunkach nie ma znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, lecz rodzaj pracy powierzony i faktycznie wykonywany przez ubezpieczonego. Praca w

szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (obowiązującym w danym systemie czasu pracy i na danym stanowisku) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Ustalenie zatem, jakie prace faktycznie wykonywał wnioskodawca, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia /por. wyrok SN z 21 kwietnia 2004 roku, II UK 337/03, OSNP 2004/22/392/.

W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że skarżący w spornym okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Jako prace w szczególnych warunkach w wykazie A Dziale XIV pkt 13 i 25 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm./ wymienione zostały: prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych (pkt 13), a nadto bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (pkt 25).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, w okresie od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku wnioskodawca J. K. zatrudniony był w Przędzalni (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konserwatora elektromontera wózków akumulatorowych. W toku składanych zeznań skarżący zwracał uwagę, iż w wyżej wymienionym okresie pracował w Oddziale (...), fizycznie wykonywał pracę w warsztacie zajmując się wózkami akumulatorowymi. Wózków było około 30, konserwacja odbywała się codziennie. W ramach ww. konserwacji wnioskodawca naprawiał wózki i ładował akumulatory (za pośrednictwem prostowników), a nadto uzupełniał - dolewał kwas podczas wymiany ogniwi. Wskazał, że żywotność ogniwi była około 2 lat, a zatem nie musiał codziennie zajmować się akumulatorami. Ponadto w warsztacie pracowało w sumie 5 osób, zajmujących się w sumie około 30 wózkami.

Sąd ustalił, iż praca wnioskodawcy polegała również na wymianie stosów węglowych i styczników (w wózkach). W zasadzie konserwacja dotyczyła całego wózka akumulatorowego tj. sprowadzała się m.in. także do naprawy układu kierowniczego, układu elektrycznego i wymiany opon.

Odnosząc się do prac wymienionych w wykazie A Dziale XIV pkt 25 tj. bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano-montażowych i budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, iż w toku postępowania nie stwierdzono, jakoby w spornym okresie wnioskodawca wykonywał swoje obowiązki na „oddziale będącym w ruchu”. Jak już wyżej wskazano, J. K. pracował na Oddziale (...) w warsztacie, a zgromadzone dowody nie pozwoliły na zakwalifikowanie takowego Oddziału w wyżej wymieniony sposób. Nadto Sąd na podstawie zeznań odwołującego nie mógł stwierdzić, czy konserwacja wózków akumulatorowych, którą J. K. zajmował się w kwestionowanym okresie, wchodziła w skład „bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń”.

Omówionej wyżej pracy skarżącego w okresie od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku nie można również przyporządkować według wykazu A Działu XIV pkt 13 tj. do pracy w akumulatorowniach polegającej na opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt I UK 384/13, według którego czym innym jest obsługa akumulatorów polegająca na wymianie lub uzupełnieniu płynów, demontażu, zestawianiu akumulatorów i czym innym jest praca stała i w pełnym wymiarze w akumulatorowniach polegająca na opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Nie każda praca przy obsłudze akumulatorów to praca w akumulatorowni. Praca szczególna w akumulatorowni to wyłącznie rodzajowo określone czynności, polegające na opróżnianiu, oczyszczaniu

i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Innymi słowy, wymiana, demontaż akumulatorów na wózkach albo uzupełnienie płynu w akumulatorach to nie to samo, co wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych w akumulatorach w akumulatorowni /LEX nr 1466626/.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na powzięcie wiedzy, iż w zakładzie pracy Przędzalnia (...) w Ł. J. K. przede wszystkim nie wykonywał należących do niego obowiązków w akumulatorowniach, a jedynie w warsztacie stanowiącym wyodrębnioną część Oddziału (...). Nadto, dokonując zbiorczego zestawienia, J. K. zajmował się: naprawą wózków akumulatorowych, ładowaniem akumulatorów, dolewaniem (uzupełnianiem) kwasu, wymianą stosów węglowych, styczników, naprawą układu kierowniczego oraz elektrycznego, jak również wymianą opon. Wobec powyższego, nie można uznać, iż skarżący w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy trudnił się opróżnianiem, oczyszczaniem i wymianą stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Podkreślenia wymaga przy tym, iż skarżący na rozprawie w dniu 9 lutego 2023 roku wprost wskazywał, iż zajmował się konserwacją całego wózka akumulatorowego, a nie tylko samym akumulatorem. Jego praca sprowadzała się przede wszystkim na bieżącym serwisie wózków akumulatorowych. W treści zeznań odwołującego nie znajduje się informacji na temat tego, jakiego rodzaju kwasem posługiwał się w zakładzie pracy J. K.. Kwas ten podlegał jedynie uzupełnianiu w ramach czynności konserwacyjnych. Dodatkowo, wnioskodawca nie miał pewności, co do rzeczywistego kontaktu z płytami ołowianymi.

Powyższe ustalenia prowadzą zatem do konkluzji, iż J. K. w okresie od dnia 7 listopada 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1982 roku nie wykonywał pracy szczególnej w akumulatorowni tj. wyłącznie rodzajowo określonych czynności polegających na opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Powyższe kwestie nie zostały w żaden sposób udowodnione. Wnioskodawca w okresie tym realizował szereg zadań, które nie sprowadzały się ściśle do pracy z kwasem siarkowym, czy płytami ołowianymi, a przede wszystkim zadania te nie były realizowane w akumulatorowni.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł, jak w sentencji wyroku.

I.S.